01/10/2021

Ι.Μ. ΕΔΕΣΣΗΣ: Σύναξη στελεχών του ποιμαντικού έργου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας

Την Πέμπτη 20 Σεπτεμβρίου 2021 πραγματοποιήθηκε στο Πνευματικό Κέντρο της Ιεράς Μητροπόλεως Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας η ετήσια Σύναξη των στελεχών του κατηχητικού και ποιμαντικού έργου της Ι. Μητροπόλεως.

Ομιλήτρια ήταν η Πρεσβυτέρα Αικατερίνη Σπυρίδου, της ενορίας Αγ. Γεωργίου Γιαννιτσών, η οποία ανέπτυξε το θέμα: «Τα χαρίσματα του κατηχητή». Παρουσίασε με αγιογραφική και πατερική τεκμηρίωση αλλά και ζωντανά παραδείγματα από την καθημερινή εμπειρία του ποιμαντικού έργου έναν ενδεικτικό δεκάλογο χαρισμάτων.

Σύμφωνα με αυτόν απαραίτητα χαρίσματα για έναν κατηχητή/κατηχήτρια είναι:

1. Η συναίσθηση του ρόλου του. Το έργο αυτό δεν είναι αποτελεί απλή μετάδοση γνώσεων ή δημιουργία προσωπικών σχέσεων-εξαρτήσεων αλλά καθοδήγηση ψυχών προς τον Θεό.

2. Η πίστη και η αγάπη προς τον Θεό. Θα πρέπει να εμφορείται από θερμή πίστη και αγάπη προς τον Θεό, η οποία εκφράζεται στην βιωματική σύνδεση με την λατρεία και τα μυστήρια της Εκκλησίας, ιδιαίτερα με το μυστήριο της Θ. Ευχαριστίας. Έτσι ξεκινώντας από την δική του εμπειρία, μπορεί να οδηγεί και τους άλλους στην βιωματική σύνδεση με την θεία λατρεία.

3. Η συνέπεια λόγων και έργων. Αυτό που εντυπώνεται περισσότερο από όλους τους λόγους, είναι το προσωπικό παράδειγμα. Για να εμπνεύσει κάτι στους άλλους, χρειάζεται να το ζει.

4. Η αγάπη προς τους ανθρώπους και προς την διακονία αυτή. Όλοι και ιδιαίτερα τα παιδιά αντιλαμβάνονται την πραγματική αγάπη αλλά και την αγάπη του κατηχητή για το έργο που επιτελεί.

5. Η χαρά. Είναι απαραίτητο ο ίδιος ο κατηχητής να ζει με χαρά την πνευματική ζωή, ώστε να πείσει τους άλλους. Αν ο ίδιος δεν βιώνει το «πάντοτε χαίρετε» (Α΄ Θεσ. 5,16) και δεν αισθάνεται ελαφρύ τον «ζυγό» του Χριστού, απωθεί. Πολύ δε μάλλον όταν χρησιμοποιεί απειλές και τον φόβο.

6. Η μεθοδικότητα και η εργατικότητα. Είναι απαραίτητη η συνεχής φροντίδα για το καλύτερο και το καταλληλότερο διδακτικό υλικό π.χ. αλλά και η χρονική ακόμη συνέπεια στην άσκηση αυτής της διακονίας.

7. Ο συγχρονισμός με την εποχή του. Χωρίς να εκκοσμικεύει τις αναλλοίωτες αξίες της χριστιανικής διδασκαλίας χρειάζεται να προσαρμόζει το έργο του στις σύγχρονες ανάγκες και να δίνει σύγχρονες απαντήσεις. Να χρησιμοποιεί για παράδειγμα τις νέες τεχνολογίες και να καθοδηγεί στην εποικοδομητική αξιοποίησή τους (βλ. διαδικτυακές συνάξεις στον καιρό της πανδημίας κ.λπ.).

8. Η ικανότητα να μπαίνει ή έστω να προσπαθεί να μπαίνει στην θέση του κατηχουμένου. Αυτό που σήμερα η ψυχολογία ονομάζει ενσυναίσθηση. Να υπολογίζει π.χ. την μεγάλη έλλειψη εξοικείωσης ή και την παντελή άγνοια πολλών παιδιών ή και μεγάλων για αυτά που θεωρούνται αυτονόητα στον χώρο της Εκκλησίας. Ή να φροντίζει ώστε να υπάρχει προσαρμογή στις διάφορες ηλικίες όπως η εφηβεία και ποικιλία στις διάφορες δραστηριότητες, ώστε να καλύπτουν όσο το δυνατόν το σύνολο των συμμετεχόντων.

9. Το χάρισμα να είναι «σκεῦος εὔχρηστον» (Βλ. Β΄ Τιμ. 2,21) στην διακονία του λόγου του Θεού. Δηλαδή να υπηρετεί το ποιμαντικό έργο της Εκκλησίας με αποτελεσματικότητα και διάθεση συνεργασίας.

10. Το σθένος ώστε να μην απελπίζεται από την μικρή προσέλευση ακροατηρίου. Να διαθέτει επιμονή αλλά και διάθεση αυτοκριτικής. Να μπορεί επίσης να θέτει με ταπείνωση το έργο του κάτω από την κρίση και άλλων.

Καταλήγοντας η ομιλήτρια τόνισε, ότι η Εκκλησία δεν επιζητεί την τελειότητα στα στελέχη Της, αλλά χρειάζεται το αγωνιστικό τους φρόνημα. Τότε το κέρδος θα είναι διπλό, κατά τον ιερό Χρυσόστομο: και μισθό από τον Θεό θα έχει ο διάκονος του κατηχητικού έργου αλλά και ο ίδιος θα ωφελείται από την μελέτη του θείου λόγου. Το έργο της κατηχήσεως αποτελεί μέγιστη δόξα και τιμή για όσους αξιώνονται με την χάρη του Θεού να μετέχουν σε αυτό.

Μετά το πέρας της εισηγήσεως ακολούθησε συζήτηση με το ακροατήριο. Σε αυτήν μετείχε και ο Σεβ. Μητροπολίτης Εδέσσης κ. Ιωήλ, ο οποίος προΐστατο της Συνάξεως και έδωσε γενικές κατευθύνσεις και την ευλογία του σε όλους τους παρισταμένους για την έναρξη της νέας κατηχητικής περιόδου.